

Psihoza 4.48

ČOŠIĆ V., DEVČIĆ T., DROKAN E., EVĐENIĆ D., FABIJANIĆ I., KOVAČIĆ J., LUQUE AKRAP L.,
OLUJIĆ I., POSILOVIĆ L., ROŽMAN T., ŠIVAK M., TOPOLOVEC L., ŠKUFLIĆ HORVAT I.
UČILIŠTE ZAGREBAČKOG KAZALIŠTA MLADIH, ZAGREB, CROATIA

• DRAMSKI STUDIO

SAŽETAK:

Usamljenost, nesnađenost, nepripadanje, različitost, tuga, bol, pritisak, odlazak... obezluđeni svijet, sa sve manje su/osjećanja doveli su nas do propitivanja identiteta, naših puteva, želja, očekivanja koja drugi imaju od nas, i koja imamo od sebe samih. Tko sam ja, tko je osoba do mene? Komuniciramo li, razumijemo li se, kako percipiramo stvarnost, što je uopće stvarnost? Čija je percepcija točna? Poznajem li tebe, poznajem li sebe? Što je moje suštinsko ja? Postojim li? Postojiš li? Zašto? Pitanja lika ispreplela su se s našim osobnim pitanjima. Krenuli smo od rečenice: "Ja nisam ovdje, niti sam ikada bila." Tekst britanske autorice Sarah Kane, koji prikazuje njezinu osobnu bitku s depresijom, služio nam je kao predložak za propitivanje društva u kojem živimo i nas samih. Koliko nas određuju vrijeme i mjesto u kojem živimo? Država u kojoj odrastamo, društveno uređenje, besperspektivnost i nedostatak vizije. Koliko društveni život utječe na osobni? Prije postavljanja predstave raspravljali smo zbog čega mladi ljudi u našoj okolini oboljevaju od depresije i kako se nose s njome, što ih navodi na razmišljanje o samoubojstvu. Jedan od izazova u našem radu bio je prikazati emocije koje lik proživljava: od tuge, razočaranja, rezignacije do bijesa, ljutnje i ludila. Da bismo ih mogli prikazati na sceni, bilo je potrebno pronaći situacije i odnose koji su u nama samima izazvali takve osjećaje, razviti emocionalno pamćenje, upamtiti osjećaj, te ga kroz lik prenijeti publici. Identificirali smo se s likovima, ali do određenog stupnja. Bilo je uznemirujućih situacija, koje su u nama izazivale osjećaje tuge, nemoći, straha. Bilo je važno naći način, kako nakon ulaska u određenu „tešku“ emociju, ostaviti ju u kazalištu, a ne ponijeti sa sobom. Radili smo vježbe relaksacije, razgovarali, plesali. Humor je bio ponekad zaštita, ponekad opuštanje. Imali smo priliku zaviriti u svijet osobe koja je bolesna i njenim očima vidjeti probleme s kojima se susreće u životu. Tekst nam je otvorio i pitanja o usamljenosti jedinke sukobljene s pravilima institucija, šablonskim rješenjima, neimanjem vremena, ograničenjima. Jesmo li kažnjeni kad smo bolesni? Postaje li liječnik bog koji određuje našu sudbinu? Iskustvo rada na predstavi pomoglo nam je u upoznavanju nas samih, otvorilo nam je mnoštvo pitanja na koje nismo uvijek znali naći odgovor. Pitanja osobnosti, društva u kojem živimo, kao i pitanja o depresiji i ljudima oboljelima od depresije. Može li im se pomoći i kako. Cilj nam je bio publici približiti unutrašnji svijet depresivne osobe, potaknuti na promišljanje o sebi, svojoj suosjećajnosti i razumijevanju drugačijih.

[HTTP://DX.DOI.ORG/10.17486/GYR.3.2101](http://dx.doi.org/10.17486/GYR.3.2101)